

Ја се извињавам

Пише: Ана Радмиловић
четвртак, 18 фебруар 2010 14:34

На почетку, извињавам се свима који су били с правом изнервирани због мог текста о циркусу (извињавам се и зато што употребљавам простачку реч „циркус“) о, дакле, циркусу који је направљен након што је Синод привремено разрешио владику Артемија са места епископа рашко - призренске епархије „А личило је на достојанствене промене у СПЦ“.

У духу једног тоталног извињавања, покушала бих да објасним повређеним коментаторима како својим писањем о циркусу (нађавола никако да нађем пристојнију реч) о, дакле, циркусу који је настао након разрешења Артемија ја нисам, нити ми је било на крај памети, да било кога нападам (добро, омакло ми се да се присетим Покрета 1389 и сродних му организација, али како сам се током свог подужег боравка на светој српској земљи уверила да су активности речених удруга штетне, штетне и само штетне - ја ћу наставити да о њима пишем на начин на који сам до сада).

Извињавам се на дигресији, али овде налазим да је потребно да се извиним због својих дугачких реченица које изазивају конфузију, а када нешто збуни читаоца, овај хоће (са пуним правом) да посумња у часне намере аутора писаније.

Нисам дакле ни у једном тренутку, да се вратим на тему, имала намеру да нападам или браним било кога међу актерима догађаја 13. и 14. фебруара (осим речених удруга, али о томе касније).

Да се евентуални нови коментатори не би мучили, била бих слободна да поткрепим ово једним цитатом из мог спорног текста. Па каже: *„Најблаже што се може рећи за овај призор јесте да то није ни мало подстицајно за Србе, поготово оне на Косову, да је то последње што им треба, да се њихов пастир, Артемије, проглашава лоповом и јавно понижава на овакав начин, а да се они који су прихватили да буду одговорни за то називају „Шиптарима“ и, наравно, још већим лоповима. Чему то служи, и ко онда том народу остаје? Да ли је онај ко је то смислио мислио да је то добро? Ако је добро, за кога је добро?“*

Шта сам овде желела да кажем? Да описани игроказ није користан.

Такође, извињавам се, штетно је када одређене групације умисле да је онај којег „заступају“ на своје свима добро познате начине, светац. И још сам хтела да кажем својом проблематичном писанијом и да је штета коју описани игроказ доноси последња ствар на коју мисле назови патриотске организације које „док желе да верују како бране једног човека, макар веровале да он и није човек него светац, нападају нешто много веће и од човека и од свеца. Нападају оно мало вере у опстанак коју њихови сународници са Косова и Метохије имају баш захваљујући тој својој цркви. У даљем тексту покушала сам да кажем и то да, у шта год веровали, ови људи праве штету и ономе кога мисле да бране. Сем тога, мишљења сам да је њихова одбрана таква да је човек ни непријатељу не би могао пожелети.

Да бих вас уверила да је то баш тако, уважени безимени коментатори, незнани јунаци у одбрани Српства који сте спали на то да вам тастатура изиграва пушку, послужићу се једном сликом из стварног живота. Извињавам се што позивам у помоћ немилу „стварност“, ако је за оправдање, то је велика мана нас који седимо на такозваном терену. Наиме, два дана након што се на свим, па нажалост и на страним (непријатељским) ТВ станицама могла видети она тужна слика у порти манастира Грачаница, а дан након што су се коментатори нервирани због мог непримереног писања о томе, одем ја у радњу у комшилуку и затекнем своју продавачицу у великом нерасположењу.

- Празне су улице, сви се заћутали, сви ће да оду - каже моја продавачица -. Јеси ли видела ово са црквом, па ми више ништа немамо.

Док се храбри борци за тастатурама боре за Српство, док деле своје сународнике на издајнице и патриоте, док исписују паролe о часном крсту и златној слободи - онај народ „доле“ се мало уморио. Ти људи не само што већ више од 10 година не знају ни у којој држави живе (наравно, Косово је Србија - али Србија већ неко време није на Косову), и већ више од 10 година не знају шта их чека, него их се на сву муку непрестано приморава да прате неке сукобе и да се на силу опредељују за некога.

Ко не верује нека дође на браник отаџбине и нека на бранику проведе довољно времена

Ја се извињавам

Пише: Ана Радмиловић
четвртак, 18 фебруар 2010 14:34

да има своје комшије, да зна продавце, конобаре и таксисте, нек упозна мало тај народ којег брани углавном тако што наврати о празнику и викенду, држи вакеле о Српству и прозива издајнике. Ко не верује, уосталом, нека покуша да се распита код људи, шта они мисле о организацијама које имају право да се осете нападнутим мојим текстом. И нека ти код којих ће се распитивати не буду чланови сродних група.

Овај савет наравно за паметне не важи. Дало би се све горенаписано и наслутити без посебног напора, да се негде проведе много времена, али људи којима ја морам да се обраћам овим текстом нису паметни.

Даље, сад се враћам на главну тему, веровала сам да је довољно рећи да није добро што је цела та ствар са СПЦ попримила један облик хајке, да иза хајке остају само неповерење и страх, а да у овом случају тај страх осећају највише Срби са Косова и Метохије.

Пошто сам написала већ неколико пасуса а да се ником одређеном нисам извинила, налазим да је овде умесно да се извиним онима који су доведе прочитали текст. А ред би био и да се извиним и уредништву, које је највећи разлог мојих досадашњих извињавања јер је требало некако оправдати шта тражи један овакав текст на једном пристојном сајту поред толико непристојних.

Извињавам се, посебно, и једном уреднику који ми је предложио да, уместо њега, почне да ме плаћа „друга страна“, да прецизирам Хашим Тачи и извињавам се што сам помислила како је то било веома неумесно.

Признајем да сам својим писањем о дешавањима на такозваном терену збуњивала читалаштво поткрепљујући своје извештаје стварним догађајима, као да није добро познато да је такозвана стварност један од највећих непријатеља Српства. Од када се те несрећне „стварности“ ухватио ЛДП и њему блиски - ова реч је у српском језику изгубила своје изворно значење и постала синоним за оно што нам подмећу сви они који нам не мисле добро. Извињавам се, дакле, што покушавам да својим текстовима учиним видљивом мрску стваност онима који су далеко од такозваног терена, и посебно, извињавам се што с времена на време употребљавам ту непријатељску реч

Ја се извињавам

Пише: Ана Радмиливић
четвртак, 18 фебруар 2010 14:34

А сада бих се извинила и неколицини мени најупечатљивијих коментатора због тога што сам их навела да напишу све оне неподопштине и тако посрну, те уђу у нешто што би могло да, по мом скромном и лаичком веровању, буде крајња супротност њиховом хришћанском бићу и да, што је још важније за оне који веру у Бога идентификују са вером у Српство и каноне Српске Православне Цркве, падну у велико сагрешење према представницима исте, а који нису по њиховом укусу. Ја сам уверена да богоугодни верници никада не би изrekli онакве оптужбе на рачун наших епископа и нашег патријарха, да их мој (тако тежак за протумачити текст) на то није навео, него су они, бранећи владику Артемија, пали у напаст да занемаре оно „не чини себи идола“ а затим да се, оптужујући за којешта све оне које су означили као кривце, оглуше и о свима познато „не суди да ти не би било суђено“. Извињавам се што се позивам на Нови Завет и обећавам да нећу више јер они којима ово морам да пишем ионако за централну фигуру српског Хришћанства не сматрају Исуса Христа него, разуме се, Цара Лазара.

На крају, моје извињавање свима које нисам намеравала да нападнем, или на било који начин угрозим својим збуњујућим текстом, не би имало смисла да се не извиним и онима које јесам имала намеру да „споменем“

Дакле, извињавам се Покрету 1389, Образу и њима сличним зато што сам написала, и опет бих то урадила, да су они несхватљиво штетни по свакога кога узму да „бране“, да су то организације којима би сви прегалници на доказивању свесрпске кривице имали да захвале на сјајном маркетингу, да ни највећи непријатељ и србомрзитељ не би осмислио тако убедљив стајлинг за оне који треба да представљају промотере националног осећаја (или је можда, допуштам да посумњам, ипак осмислио и помогао оснивање оваквих удруга); извињавам се удругама али, шта год да сам раније мислила о њима, од када су учествовале у бацању каменица на кола српских министара (како су ови прешли административни прелаз, и ушли на Косово) учврстила сам свој анимозитет према њима и мишљења сам да би те удруге требало забранити управо из патриотских разлога, јер је гађање српских министара на Косову најгрднија порука коју можете да пошаљете. И Србима на Косову и Шиптарима и међународној заједници.

О томе да је отужно и кукавички изигравати хероја са каменицом на Косову где вас нико за то неће одвести у затвор и да би момци морали да покушају исту представу да одиграју у Београду - не вреди ни причати онима који су храбри само када је то некажњено. Не вреди причати њима, али можда вреди причати о њима. Такође, мишљења сам, да ни СНВ на северу Космета као ни Скупштина заједница општина Косова и Метохије не раде бољу ствар од ових удружења грађана. Напротив, стиче се утисак да су још и штетнији.

А сад озбиљно

Она слика, извињавам се што ћу бити слободна да упозорим, где наше монахе и момке из речених група раздвајају КФОР и КПС требало би да се не понови. Међутим, можда се понови. Могло би то да буде за који месец, на северу Космета, где се супротно очекивањима може десити и следећа ствар. Да КФОР и КПС дођу на српски север са намером не да га „освоје“ или да раздвајају Србе и Албанце, него са задатком да једне Србе заштите од других Срба. То може да се деси оног тренутка када на северу почну да заживљавају косовске институције, када Срби који су у косовској полицији почну да хапсе починиоце разних дела, када се неко усуди да покуша да наплати порез или посклања све оне дивље пумпе и када се неки Срби успротиве овом увођењу у неки закон и ред.

Како Република Србија не може да донесе тај закон и ред и да успостави владавину закона, јер за то нема полуге на Космету, за сада је тај непријатан задатак обавеза косовских институција и издајника који у њима раде. Једина алтернатива овом увођењу закона од стране косовских институција, јесте подела Косова и мењање граница. Мењање граница, пак, не би требало да буде сан патриота, јер оно значи и признавање независног албанског Косова јужно од Ибра, односно одрицање од највећег и најбогатијег дела те територије. Осим тога, ма колико се подсмевали претњама да ово даље значи дестабилизацију југа Србије са намером да се ова припоји Косову и која се на картама оних који праве овакве планове већ назива источним Косовом - имам извесну бојазан да и то може да нас снађе, а на основу досадашњих искустава са онима које нисмо схватили озбиљно. Уз све поштовање према онима који мисле да је север Косова најважнији Српски Национални Интерес, подсетила бих да југу Србије припада фамозни Коридор 10 који је можда мало важнији.

И дала бих себи слободу да се, после свега, извиним самој себи што се дописујем са невидљивим коментаторима. Мишљења сам да је на првом месту понижавајуће одговарати непотписаним индивидуама које иза разних никова подржавају овога или оштро осуђују онога. Понижавајуће, депласирано и чак штетно да се човек, који потписује својим именом ствари које некад није ни тако лако написати, правда пред онима који то не могу, не умеју или не смеју да ураде.

То би било све.